

Homilija ob mašniškem posvečenju Robija Sekavčnika v mariborski stolnici, na praznik sv. apostolov Petra in Pavla, 29. 6. 2016

Dragi sobratje v škofovski in duhovniški službi, posebej še letošnji novomašniki; dragi diakoni, bogoslovci, dragi bratje in sestre. Poseben pozdrav tebi diakon Robi, ki boš kmalu postal duhovnik, prisrčen pozdrav tvojim staršem, sorodnikom in prijateljem.

Na praznik sv. apostolov Petra in Pavla beremo 16. poglavje Matejevega evangelija. V toku zgodovine je ta odlomek zaradi različnih razlag imel izreden vpliv na nekatere odločitve v Cerkvi, kar je tudi povzročalo delitve med kristjani, te posledice čutimo še danes.

Kaj želi ta odlomek sporočiti nam danes, tukaj v naši stolni cerkvi, ob mašniškem posvečenju Robija?

Matejevo evangelijsko poročanje doseže v tem poglavju svoj vrh. Do sedaj je Jezus sam razodeval učencem in ljudem »kdo je on«, sedaj je on tisti, ki vprašanje, kdo je, postavi množici in učencem: »Kaj pa vi pravite, kdo sem jaz za vas?« Poudarek se od Jezusa prestavi na identiteto učencev in na rast skupnosti prvih učencev. Množica v Jezusu vidi odsev najpomembnejših osebnosti v zgodovini odrešenja. Toda, Jezusa zanima odgovor učencev. Ne želi od njih kakšnega abstraktnega odgovora, ampak želi odgovor, ki je sad osebnega izkustva, kakršnega učenci čutijo in živijo v odnosu z njim. »Ti si Mesija, Sin živega Boga!«, je odgovor Petra v imenu vseh učencev. Gre pa najprej za osebno izpoved apostola Petra. Zanj je Jezus Odrešenik, poslan od Boga, dolgo pričakovani ter poslani, da ljudi popelje v lepše in polnejše življenje. Ta izpoved pa tudi vsebuje izkustvo drugačnosti od pričakovanj Jezusovih učencev. Jezus ni politični Mesija, ni tisti, ki bo lajšal gospodarske in ekonomske težave ljudi. On prihaja, da nas uvede v odnos, ki ga najprej on sam živi s svojim nebeškim Očetom. Srečanje z Jezusom je pot v življenje sinovskega odnosa z Bogom. Ta odnos je tisto, kar Peter živi in izpove. Njegova izpoved vere je zavezanost odnosu, ki Petra nepreklicno naredi za Jezusovega učenca in apostola.

»Blagor ti, Simon, Jonov sin, kajti tega ti nista razodela meso in kri, ampak moj Oče, ki je v nebesih«. Jezus v Petru prepozna človeka z mesijanskimi pričakovanji, pa čeprav Peter takrat še ni v polnosti doumel svojega pravega poslanstva. Prepoznati v vsej globini, kdo je zame Jezus, ni sad mojih človeških intelektualnih zmožnosti, ampak je dar, ki prihaja od zgoraj.

Ob izpovedi vere Jezus Petru spremeni ime. Odslej bo Peter, skala. Postal je skala, ker je na sebi izkusil Božje usmiljenje. V Petru se rodi nov človek, po človeško gledano slaboten in krhek; skala pa, v kolikor moč, ki je sad Božjega usmiljenja, prihaja od zgoraj. To kar je Peter izkusil, postane sedaj njegov poklic, njegovo poslanstvo: »Na tej skali bom sezidal svojo Cerkev.« Pobuda prihaja od Jezusa, ki začinja graditi novo občestvo, ki ga sestavljajo žene in moške, ki niso ločeni od drugih, ki niso boljši od drugih, ampak krhki, kot vsi drugi ljudje, vendar naslonjeni na skalo, ki pa po Božjem usmiljenju in zaradi Božje zaveze in ljubezni ne bo nikoli razpadla.

»Dal ti bom ključ nebeškega kraljestva«. Ključ za vstop v nebeško kraljestvo ni več spolnjevanje postave, to Peter dobro ve. Eksegeti berejo ta odlomek že v luči Petrove izkušnje ob veliki noči, ko je Peter Jezusa zatajil, to objokoval in dopustil, da ga je dosegel Jezusov usmiljeni pogled. Takrat je apostol Peter živo izkusil, kdo je Jezus in tudi živo izkusil njegovo brezmejno usmiljenje. Peter ve, kaj pomenijo ključi, kaj odpira pot v nebeško kraljestvo: To je Očetovo brezmejno usmiljenje sprejeto od Jezusa - človeka, ki je trpel

zapuščen, v pomanjkanju ljubezni. Ključ, ki jih Peter sprejme, jih ne sprejme zase! Poslan je v svet, da kliče ljudi k odprtosti srca, kajti samo tako jih lahko doseže Božje usmiljenje. Dar, ki ga je Peter sprejel, ni kakšna samovoljna oblast, ki naj bi jo Peter vršil nad drugimi, ampak je najprej odgovornost in služenje.

Peter pa iz svoje izkušnje tudi ve, da Božje usmiljenje prihaja k človeku po križu, kar kaže na Božjo solidarnost z nami, na solidarnost z našo človeško krhkostjo in grešnostjo. Da je temu res tako, vidimo iz tega, da po Petrovi izpovedi vere vanj, Jezus prvič napove svojo smrt in svoje vstajenje. To Petru na začetku ne gre v glavo. A Peter se mora korak za korakom učiti in sprejeti, da samo po poti križa tudi on postaja skala. Skala, ki je po svoji naravi sicer krhka, toda, ko jo doseže Božje usmiljenje postane ta skala trdna in večna.

Peter je s svojim odgovorom glasnik prave vere, se pravi spoznanja, da je Jezus Sin živega Boga! Spoznanja, ki ne more biti zgolj človeško delo, ampak je delo Boga samega. Bog je tisti, k naredi prvi korak k človeku!

V tej Petrovi izpovedi Jezus vidi tudi prostor Cerkve, prostor, v katerem živi luč vere, ki naj bi žarela navzven, kot znamenje in razsvetljevala. Vere v Jezusa ni mogoče ločevati od vere v Cerkev, kateri je zaupano delo odrešenja.

Po krstu smo bili sprejeti v ta prostor Božjega življenja, vsak s svojim poslanstvom, kajti odrešenje se nadaljuje po sodelovanju vsakega od nas. Cerkev je Božje delo in zato tudi ostaja sredi sveta, in to kljub njenim nevrednim služabnikom.

Dragi Robi v globini svojega srca si začutil klic, da se daš Jezusu na razpolago, kot oznanjevalec njegovega evangelija. Ko se oziraš nazaj, spoznaš, kako je Gospod vedno bolj stopal v tvoje življenje. Njegov klic je postal tako močan, da te je osvojil do te mere, da je postal vse za tvoje življenje.

Danes boš po Božji milosti, kot čisti zastonski dar, prejel poslanstvo, da boš stopil v Gospodov vinograd kot duhovnik, da bi ljudem oznanjal, da se Bog v svojem usmiljenju sklanja prav k vsakemu človeku! Kot duhovnik boš obhajal presveto daritev, po kateri Vstali Gospod med nami živi in deluje po nas, če spolnujemo njegovo voljo. Sklanjal se boš k bolnikom, da jim pokažeš, da jim je Bog blizu. V obupanih boš prebujal upanje, ki ga more v človeku prebuditi samo Bog. Odpiral boš vrata sprave tistim, ki so se zaradi greha znašli daleč od Boga in zunaj občestva. V Božjem imenu boš ljudem našega časa prinašal radost, mir, pogum in zaupanje.

Danes imamo mnogo literature in raznih pripomočkov, ki želijo v človeku prebujati pozitivno mišljenje in prinašati upanje. Nastane vprašanje, iz česa naj se pozitivnost hrani? Kristjani globoko doživljamo in vemo, da je to mogoče samo iz Božje bližine, ki je za človeka odrešujoča in ozdravljajoča. To je poklic in poslanstvo duhovnika. Biti pričevalec s tem, ko je moje življenje vraščeno v Boga in v izpolnjevanje njegove volje! To vraščanje v Božjo voljo človeka tako prevzame, da na tej poti postaja vedno bolj pričevalec Božje bližine, z besedo in z življenjem.

Dragi Robi, na poti duhovništva, ki jo danes začinjaš, ne boš sam. V berilu, iz Apostolskih del, smo slišali, da je Cerkev za Petra, ko se je znašel v ječi, nenehno molila, Bog pa je poslal svojega angela, da ga osvobodi.

Tudi sv. Pavel nam potrjuje to resnico, da mu je bil Gospod v njegovem poslanstvu blizu, da mu je dajal moč, da je skupaj z njim lahko izpolnil poslanstvo evangelija, ki mu je bilo zaupano.

Zato bodi zasidran v Njem, ki te je poklical in te pošilja, kajti samo tako boš lahko kljuboval skušnjavam in težavam in boš ohranjal v sebi plamen vere!

Papež Frančišek nam pravi, da »... je Apostolski pogum Sejati Božjo besedo, zato moramo narediti vse, da je ta Beseda sprejeta, kot živa in učinkovita in lahko doseže čim več ljudi. Da je živa pa moramo pokazati z našim življenjem, ki nas vodi vedno bliže k Bogu. Zaupati pa moramo tudi delovanju Sv. Duha, ki deluje po nas in naredi tisto, kar mi ne zmoremo...«

Dragi Robi, v tem novem poslanstvu se zavedaj svoje krhkosti in ostani odprt za Božje darove, da te bo lahko dosegala Božja moč! Naj te na duhovniški poti spremlja priprošnja nebeške Matere Marije, kraljice duhovnikov. Amen

Msgr. Alojzij Cvikl DJ
mariborski nadškof metropolit